Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)

2. juli 2026 *

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel hasteprocedure – artikel 99 i Domstolens procesreglement – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – retligt samarbejde i straffesager – rammeafgørelse 2002/584/RIA – europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning og fuldbyrdelse af en fængselsstraf – artikel 6, stk. 1 – den udstedende judicielle myndighed – artikel 8, stk. 1, litra c) – europæisk arrestordre udstedt af anklagemyndigheden på grundlag af en national arrestordre udstedt af en dommer – ingen domstolsprøvelse af udstedelsen af den europæiske arrestordre – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – effektiv domstolsbeskyttelse«

I sag C-446/26 PPU [Blerens] [i],

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene) ved afgørelse af 6. maj 2026, indgået til Domstolen den 6. maj 2026, i sagen om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod,

RI,

procesdeltager:

Openbaar Ministerie,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.L. Arastey Sahún, og dommerne J. Passer, E. Regan (refererende dommer), D. Gratsias og B. Smulders,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

henset til den forelæggende rets anmodning af 6. maj 2026, indgået til Domstolen samme dag, om at undergive den præjudicielle forelæggelse en hasteprocedure i henhold til artikel 107 i Domstolens procesreglement,

* Processprog: nederlandsk.

[i] Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

henset til Femte Afdelings afgørelse af 21. maj 2026 om at imødekomme denne anmodning,

idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet at træffe afgørelse ved begrundet kendelse i overensstemmelse med artikel 99 i Domstolens procesreglement,

afsagt følgende

Kendelse

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en straffesag vedrørende fuldbyrdelsen i Nederlandene af en europæisk arrestordre udstedt af den kompetente græske myndighed mod RI, som er græsk statsborger og bosiddende på nederlandsk område, med henblik på strafforfølgning og fuldbyrdelse af flere frihedsstraffe.

Retsforskrifter

3 Artikel 1 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer følgende i stk. 3:

»Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 [TEU].«

4 Denne rammeafgørelses artikel 6, som har overskriften »Fastlæggelse af kompetente judicielle myndigheder«, fastsætter følgende i stk. 1:

»Den udstedende judicielle myndighed er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.«

5 Den nævnte rammeafgørelses artikel 8 med overskriften »Den europæiske arrestordres indhold og form« bestemmer i stk. 1:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[…]

c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

[…]«

6 Samme rammeafgørelses artikel 15 med overskriften »Afgørelse om overgivelse« bestemmer i stk. 2:

»Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.«

7 Artikel 26 i rammeafgørelse 2002/584, der har overskriften »Fratrækning af varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Den udstedende medlemsstat fradrager enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i den udstedende medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.«

Hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 Den 29. april 2025 udstedte anklagemyndigheden ved Efetio Thessalonikis (appeldomstolen i Thessaloniki, Grækenland) (herefter »den græske anklagemyndighed«) en europæisk arrestordre mod RI for det første med henblik på strafforfølgning for dels gentagen legemsbeskadigelse i hjemmet, dels voldeligt overfald, som i Grækenland straffes med frihedsberøvelse på henholdsvis maksimalt ti år og to år, og for det andet fuldbyrdelse af fire frihedsstraffe på henholdsvis fem år, to år, et år og fire måneder.

9 For så vidt som denne europæiske arrestordre blev udstedt med henblik på strafforfølgning, er den støttet på en national arrestordre, der blev udstedt den 29. maj 2018 af undersøgelsesdommeren ved Protodikio Katerinis (retten i første instans i Katerini, Grækenland), suppleret ved kendelse afsagt den 22. oktober 2018 af samme dommer og fortsat gældende i medfør af dekret nr. 26/2019 udstedt af Rådet for forseelser i Katerini.

10 Den 30. oktober 2025 modtog rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam, Nederlandene), som er den forelæggende ret, en anmodning fra anklagemyndigheden samme sted om fuldbyrdelse af den nævnte europæiske arrestordre. RI blev frihedsberøvet på grundlag af denne arrestordre med henblik på overgivelse til udstedelsesmedlemsstaten.

11 I en foreløbig dom af 24. marts 2026 lagde den nævnte ret til grund, at overgivelse af RI skulle afslås for så vidt angik tre af de fire strafbare forhold, hvorpå den europæiske arrestordre var støttet, men så derimod ikke på dette tidspunkt nogen grund til fuldstændigt at afslå overgivelse af ham, uanset spørgsmålet om, hvorvidt den græske anklagemyndigheds afgørelse, i det omfang, den omhandlede strafforfølgning, kunne undergives en domstolsprøvelse, der fuldt ud overholdt de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse.

12 Hvad sidstnævnte punkt angår sendte den forelæggende ret i egenskab af udstedende judiciel myndighed den græske anklagemyndighed en række spørgsmål for bl.a. at få afklaret dels, om betingelserne for udstedelse af denne europæiske arrestordre for så vidt angik den strafferetlige forfølgning og navnlig dens forholdsmæssighed på tidspunktet for udstedelsen af den nationale arrestordre eller på et senere tidspunkt tillige blev undersøgt af en dommer i

udstedelsesmedlemsstaten, dels om det i modsat fald var muligt at få prøvet denne forholdsmæssighed for en sådan dommer inden den faktiske overgivelse af den person, der anmodes overgivet.

13 Ved skrivelse af 21. januar 2026 besvarede den græske anklagemyndighed sidstnævnte spørgsmål med, at den judicielle myndighed, der er beføjet til at udstede en europæisk arrestordre, for det første er anklagemyndigheden ved den kompetente appeldomstol, som træffer afgørelse om overholdelsen af betingelserne for udstedelse af denne arrestordre, idet den tager hensyn til proportionalitetsprincippet, at den græske dommer, dvs. undersøgelsesdommeren, for det andet bedømmer, om betingelserne for udstedelse af en national arrestordre er opfyldt, idet denne dommer tager hensyn til proportionalitetsprincippet, og at proportionalitetsprincippet er et generelt accepteret princip, der er nedfældet i Den Hellenske Republiks forfatning, som finder anvendelse på alle faser af straffesagen, og er blevet taget i betragtning i den foreliggende sag såvel på tidspunktet for undersøgelsesdommerens udstedelse af den nationale arrestordre som på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre.

14 Efter at have påpeget, at den foreliggende sag – uafhængigt af det forhold, at den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre ligeledes vedrører fuldbyrdelsen af frihedsstraffe – er sammenlignelig med den verserende sag C-722/25, Wertergren, har den forelæggende ret, idet den har gentaget de præmisser, der optræder i den anmodning om præjudiciel afgørelse, der gav anledning til sidstnævnte sag, på grundlag af oplysninger fra den udstedende judicielle myndighed konkluderet, at den udstedende medlemsstats anklagers afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning ikke kan gøres til genstand for kontrol udøvet af en dommer inden overgivelsen af den eftersøgte person. Disse oplysninger sætter heller ikke den forelæggende ret i stand til at afgøre, om den kompetente retsinstans i udstedelsesmedlemsstaten, når den udsteder en europæisk arrestordre, har foretaget eller kan foretage en prøvelse af betingelserne for at udstede en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning i henseende til navnlig dens forholdsmæssighed, og heller ikke, om afgørelsen om at udstede en national arrestordre kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse inden overgivelsen af den eftersøgte. Det er i denne henseende irrelevant, at de forhold, som den pågældende er mistænkt for i Grækenland, henset til deres beskaffenhed og den straf, som de kan udløse, udgør alvorlige lovovertrædelser, og at den pågældende er bosat uden for græsk område.

15 Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at der foreligger tvivl om, hvorvidt den eftersøgte inden sin overgivelse til udstedelsesmedlemsstaten kan nyde en effektiv domstolsbeskyttelse på niveauet for den europæiske arrestordre eller for den nationale retsafgørelse, hvorpå den er udstedt, hvilket vil sige den nationale arrestordre.

16 I denne henseende har den forelæggende ret mindet om, at Domstolen i præmis 47 og 48 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), fastslog, at en person, der er genstand for en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, skal have ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, inden vedkommende overgives til den udstedende medlemsstat, på et af de to beskyttelsesniveauer, der kræves, nemlig enten den europæiske arrestordre eller den retsafgørelse, på grundlag af hvilken denne arrestordre er udstedt.

17 Den nævnte dom vedrører ganske vist en anden situation end den i hovedsagen omhandlede, eftersom en anklager i den sag, der gav anledning til den dom, havde udstedt både den europæiske arrestordre og den nationale arrestordre.

18 Den forelæggende ret er imidlertid ikke overbevist om, at det af denne forskel følger, at kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse i den foreliggende sag inden overgivelsen af den eftersøgte ikke finder anvendelse på et af disse to niveauer. Domstolen har nemlig fastlagt dette krav i sin tidligere praksis om begge beskyttelsesniveauer, bl.a. i dom af 27. maj 2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau) (C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), som den henviste til i præmis 43-47 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187). I den sag, der gav anledning til den første af disse to domme, havde en anklager udstedt den europæiske arrestordre, mens den nationale arrestordre var udstedt af en dommer. Det er derfor usandsynligt, at det i sidstnævnte dom angivne krav om en effektiv domstolsbeskyttelse ikke finder anvendelse i en sag som den i hovedsagen omhandlede.

19 Den forelæggende ret har fremhævet, at Domstolen i en tidligere, lignende sag om fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre udstedt af anklagemyndigheden ved en græsk appeldomstol lagde til grund, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, som er sikret ved chartrets artikel 47, ikke var blevet tilsidesat, eftersom den nationale arrestordre var blevet udstedt af en dommer inden overgivelsen af den eftersøgte, og at lovligheden af den europæiske arrestordre efter overgivelsen af denne person i givet fald i henhold til retspraksis fra dom af 13. januar 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 72 og 73), skulle kunne prøves indirekte af den kompetente straffedomstol, for at denne kunne tage stilling til de faktiske omstændigheder, hvorpå denne arrestordre var støttet.

20 Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt et sådant ræsonnement stadig er gyldigt, og dette af to grunde.

21 For det første forudsætter dette ræsonnement, at den betingelse, der knytter sig til kravet om en effektiv domstolsbeskyttelse, i en situation, hvor den europæiske arrestordre med henblik på strafforfølgning er udstedt af en anklagemyndighed, allerede er opfyldt på niveauet for den nationale retsafgørelse, såfremt den nationale arrestordre er blevet udstedt af en dommer. Det følger imidlertid af præmis 50-53 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), at denne omstændighed alene ikke er tilstrækkelig, for så vidt som dommeren, hvis den europæiske arrestordre er udstedt af en anklager, skal have haft mulighed for, når vedkommende udsteder den nationale arrestordre og dermed inden overgivelsen, at prøve betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed.

22 For det andet forudsætter det nævnte ræsonnement, at en domstolsprøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, som foretages af en dommer i udstedelsesmedlemsstaten efter overgivelsen af den eftersøgte til denne medlemsstat, opfylder kravet til en effektiv domstolsbeskyttelse, jf. den situation, der var omhandlet i dom af 13. januar 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4). Det følger imidlertid af præmis 54-57 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), at den mulighed alene, at der foretages en domstolsprøvelse af en anklagers afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre efter overgivelsen af den eftersøgte, ikke opfylder et sådant krav.

23 På denne baggrund har rechtbank Amsterdam (retten i første instans i Amsterdam) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 8, stk. 1, litra c), i [rammeafgørelse 2002/584], set i lyset af [chartrets artikel 47], fortolkes således, at kravene til den effektive domstolsbeskyttelse, der skal komme en person til gode, mod hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på strafferetlig forfølgelse – eller fuldbyrdelse af frihedsstraffe – ikke er opfyldt, hvis:

– den europæiske arrestordre er udstedt af en anklagemyndighed, der kan kvalificeres som »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, men hvis afgørelse om udstedelse af den europæiske arrestordre ikke kan undergives domstolskontrol i den udstedende medlemsstat forud for overgivelsen af den eftersøgte person, mens

– den europæiske arrestordre – for så vidt som den vedrører strafferetlig forfølgelse – er støttet på en national arrestordre, som er udstedt af en dommer, der ved udstedelsen af den nationale arrestordre ikke prøvede betingelserne for at udstede en europæisk arrestordre og navnlig ikke prøvede forholdsmæssigheden heraf, og hvis afgørelse ikke kan undergives en sådan domstolskontrol i den udstedende medlemsstat forud for overgivelsen af den eftersøgte person?«

Anmodningen om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure

24 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 23a, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og i artikel 107, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

25 Til støtte for denne anmodning har den forelæggende ret anført, at det præjudicielle spørgsmål vedrører et område, der er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del, og at den person, der anmodes overgivet, er frihedsberøvet med henblik på overgivelse til den udstedende medlemsstat. Afgørelsen om denne overgivelse kan ikke træffes uden Domstolens svar på det forelagte spørgsmål, og det har derfor en direkte og afgørende indflydelse på denne frihedsberøvelses varighed, hvor hurtigt dette spørgsmål besvares.

26 Det skal i denne forbindelse for det første bemærkes, at denne præjudicielle forelæggelse bl.a. vedrører en fortolkning af artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, der henhører under de områder, som er omhandlet i afsnit V i EUF-traktatens tredje del vedrørende et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Denne forelæggelse kan som følge heraf undergives den præjudicielle hasteprocedure.

27 Hvad for det andet angår betingelsen om den hastende karakter følger det af fast retspraksis, at denne betingelse er opfyldt, når den i hovedsagen berørte person på tidspunktet for indgivelse af anmodningen om præjudiciel afgørelse er frihedsberøvet, og personens fortsatte frihedsberøvelse afhænger af Domstolens afgørelse, idet det præciseres, at situationen for denne person skal bedømmes ud fra den situation, der forelå på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren (jf. navnlig dom af 23.4.2026, Casotta, C-24/26 PPU, EU:C:2026:333, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

28 I den foreliggende sag fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at RI har været frihedsberøvet siden den 27. oktober 2025 med henblik på overgivelse til de kompetente græske myndigheder, og at han befinder sig i denne situation på tidspunktet for behandlingen af anmodningen om, at den præjudicielle forelæggelse undergives hasteproceduren, idet den forelæggende ret i øvrigt i forelæggelsesafgørelsen har præciseret, at frihedsberøvelsen af RI med henblik på overgivelse til den udstedende medlemsstat forlænges med 60 dage på grund af denne anmodning.

29 Det af denne ret forelagte spørgsmål har til formål at sætte den i stand til i egenskab af udstedende judiciel myndighed at afgøre, om de EU-retlige bestemmelser, hvortil den har henvist i dette spørgsmål, begrunder, at den afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre, for så vidt som den er udstedt med henblik på strafforfølgning, fordi den ikke opfylder de iboende krav til den effektive domstolsbeskyttelse, som den eftersøgte har ret til.

30 Hvis Domstolen svarer bekræftende, bør det principielt føre til løsladelse af RI, eftersom hans overgivelse med henblik på strafforfølgning i udstedelsesmedlemsstaten bør afslås, og hans frihedsberøvelse er blevet forlænget med det ene formål at anmode om den foreliggende hasteprocedure.

31 I den foreliggende sag blev den europæiske arrestordre ganske vist ligeledes udstedt med henblik på fuldbyrdelse af fire frihedsstraffe støttet på eksigible domme afsagt i den udstedende medlemsstat, og den forelæggende ret nærer ingen tvivl om overgivelsen af RI med henblik på fuldbyrdelsen af disse straffe.

32 Det fremgår imidlertid af artikel 26, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at den udstedende medlemsstat skal fradrage enhver periode, hvor den eftersøgte har været varetægtsfængslet i forbindelse med fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre, i den samlede varighed af den periode, den pågældende skal afsone i denne medlemsstat som følge af idømmelsen af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

33 Således fører et afslag på overgivelse af en person, der er frihedsberøvet med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, som er udstedt med henblik på strafforfølgning, og ligeledes er genstand for en sådan arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf, ikke nødvendigvis til løsladelse af den pågældende.

34 Dette er tilfældet, når varigheden af den frihedsstraf, som den pågældende skal afsone i den udstedende medlemsstat, er tilstrækkelig lang til at kunne indeholde varigheden af varetægtsfængslingen i den fuldbyrdende medlemsstat.

35 I den foreliggende sag fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at hvis RI overgives til den udstedende medlemsstat, pådrager han sig som minimum en frihedsstraf på fire måneder.

36 Da varigheden af RI's varetægtsfængsling i Nederlandene allerede overstiger denne strafs længde, skal det derfor lægges til grund, at betingelsen for hasteproceduren er opfyldt, idet opretholdelsen af frihedsberøvelsen af RI i denne medlemsstat afhænger af Domstolens afgørelse.

37 Under disse omstændigheder skal den forelæggende rets anmodning i henhold til procesreglementets artikel 108, stk. 1, om at undergive nærværende præjudicielle forelæggelse den præjudicielle hasteprocedure efterkommes.

Om det præjudicielle spørgsmål

38 Ifølge procesreglementets artikel 99 kan Domstolen, såfremt besvarelsen af et præjudicielt spørgsmål klart kan udledes af retspraksis, eller såfremt besvarelsen af det præjudicielle spørgsmål ikke giver anledning til nogen rimelig tvivl, til enhver tid på forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

39 Denne bestemmelse skal bringes i anvendelse i forbindelse med den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse.

40 Den forelæggende ret ønsker med sit spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at når en europæisk arrestordre er udstedt af en anklager, som er en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, med henblik på strafforfølgning og fuldbyrdelse af frihedsstraffe, er de iboende krav til den effektive domstolsbeskyttelse, som den eftersøgte har ret til, opfyldt, selv om denne anklagers afgørelse om at udstede denne europæiske arrestordre ikke kan undergives domstolsprøvelse i den udstedende medlemsstat inden overgivelsen af den pågældende, og selv om den nævnte europæiske arrestordre, for så vidt som den vedrører strafforfølgning, er støttet på en national arrestordre, som er udstedt af en dommer, som ikke har foretaget en prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, og hvis afgørelse ikke længere kan anfægtes før denne overgivelse.

41 Det bemærkes indledningsvis, at både princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og princippet om gensidig anerkendelse, der selv hviler på en gensidig tillid mellem medlemsstaterne, er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet de muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Mere specifikt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (dom af 29.7.2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

42 Ikke desto mindre afhænger effektiviteten og den korrekte funktion af den forenklede ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for at have begået en straffelovsovertrædelse, der blev indført ved rammeafgørelse 2002/584, af overholdelsen af visse krav, der er opstillet i denne rammeafgørelse, og hvis rækkevidde er præciseret i Domstolens praksis (dom af 10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 36, og kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 40).

43 I første række fremgår det af ordlyden af artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, at »den udstedende judicielle myndighed« er den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, der i henhold til denne medlemsstats lovgivning er kompetent til at udstede en europæisk arrestordre.

44 Ifølge retspraksis kan dette begreb omfatte myndigheder i en medlemsstat, der uden nødvendigvis at være dommere eller domstole deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje, og som handler uafhængigt ved varetagelsen af de funktioner, der er forbundet med udstedelsen af en europæisk arrestordre, idet denne uafhængighed kræver, at der findes vedtægtsmæssige og

organisatoriske regler, der kan sikre, at den udstedende judicielle myndighed i forbindelse med vedtagelsen af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre ikke udsættes for nogen form for risiko for at blive underlagt navnlig en individuel instruktion fra den udøvende magt (dom af 12.12.2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours), C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

45 I den foreliggende sag er det ikke blevet bestridt, at anklagerne ved anklagemyndigheden i Den Hellenske Republik deltager i forvaltningen af denne medlemsstats strafferetspleje. Denne anklagemyndighed falder således ind under begrebet »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

46 I anden række skal den europæiske arrestordre ifølge artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 indeholde en angivelse af, om »der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft«.

47 Det fremgår af retspraksis, at overholdelsen af dette krav er særlig vigtigt, da det indebærer, at når den europæiske arrestordre udstedes med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning, har denne person allerede i første fase af proceduren kunnet drage fordel af de processuelle garantier og de grundlæggende rettigheder, hvis beskyttelse skal sikres af den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat, i henhold til gældende national ret bl.a. med henblik på udstedelse af en national arrestordre (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 55).

48 Da artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 indeholder et krav om lovlighed, hvis overholdelse udgør en betingelse for gyldigheden af den europæiske arrestordre, skal tilsidesættelsen af dette krav i princippet føre til, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke fuldbyrder denne arrestordre (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 64).

49 Ordningen med den europæiske arrestordre indeholder således i kraft af det i denne artikel 8, stk. 1, litra c), fastsatte krav en beskyttelse på to niveauer af de processuelle rettigheder og de grundlæggende rettigheder, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national afgørelse, såsom den nationale arrestordre, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse (dom af 10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis, samt kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 44).

50 Denne beskyttelse forudsætter, når der er tale om en foranstaltning, der ligesom udstedelsen af en europæisk arrestordre kan gøre indgreb i den berørte persons frihedsret, at en afgørelse, der opfylder de krav, som en effektiv domstolsbeskyttelse indebærer, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

51 Heraf følger, at når den udstedende medlemsstats ret tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke er en domstol, kompetence til at udstede en europæisk arrestordre, skal den nationale retsafgørelse, såsom en national arrestordre, hvorpå den europæiske arrestordre er støttet, selv opfylde disse krav (dom af

10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis, samt kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 46).

52 Opfyldelsen af disse krav gør det således muligt at garantere over for den fuldbyrdende judicielle myndighed, at afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning har grundlag i en national procedure, der er underlagt domstolskontrol, og at den person, der er gjort til genstand for denne nationale arrestordre, har nydt alle de for denne type afgørelser passende garantier, navnlig de garantier, som følger af de i artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584 omhandlede grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper (dom af 10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis, samt kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 47).

53 Beskyttelse på det andet niveau af den berørte persons rettigheder indebærer desuden, at den »udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, kontrollerer, at betingelserne for udstedelsen af en europæisk arrestordre er overholdt, og – idet den tager hensyn til al dokumentation, såvel inkriminerende som diskulperende, og uden at denne risikerer, at dens beslutningsbeføjelse rammes af ekstern instruktion, bl.a. fra den udøvende magt – på objektiv vis undersøger, om udstedelsen heraf er forholdsmæssig (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

54 Det er reelt den »udstedende judicielle myndighed« som omhandlet i den nævnte rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, dvs. den enhed, der i sidste ende træffer afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, som det påhviler at sikre denne beskyttelse på andet niveau, og dette gælder, selv om den europæiske arrestordre er baseret på en national afgørelse truffet af en dommer eller en domstol (dom af 27.5.2019, OG og PI (Anklagemyndighederne i Lübeck og i Zwickau), C-508/18 og C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, præmis 72).

55 Når den udstedende medlemsstats ret tillægger en myndighed, der deltager i forvaltningen af denne medlemsstats retspleje, men ikke selv er en domstol, kompetencen til at udstede en europæisk arrestordre, skal afgørelsen om at udstede en sådan europæisk arrestordre og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne afgørelse er forholdsmæssig, i øvrigt kunne prøves i den pågældende medlemsstat under en retssag, der fuldt ud overholder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis, samt kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 48).

56 En sådan domstolsprøvelse af en afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, der er truffet af en myndighed, som deltager i forvaltningen af en medlemsstats retspleje og har den fornødne uafhængighed i forhold til den udøvende magt, men ikke selv er en domstol, skal sikre, at den retslige kontrol med denne afgørelse og af, at betingelserne for udstedelse af en sådan arrestordre er overholdt, navnlig spørgsmålet om, hvorvidt udstedelsen heraf er forholdsmæssig, overholder de krav, der følger af en effektiv domstolsbeskyttelse (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

57 Det påhviler derfor medlemsstaterne at sørge for, at deres retsordener på effektiv vis sikrer det domstolsbeskyttelsesniveau, der kræves ved rammeafgørelse 2002/584 således som fortolket i Domstolens praksis, ved hjælp af de retsmidler, som de gennemfører, og som kan være forskellige fra den ene ordning til den anden (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis).

58 I denne sammenhæng er indførelsen af en særskilt ret til at få prøvet afgørelsen om at udstede en europæisk arrestordre, der er truffet af en anden judiciel myndighed end en domstol, blot en mulighed i denne henseende (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 68 og den deri nævnte retspraksis).

59 Når der således i den nationale retsorden findes procedureregler, hvorefter betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig spørgsmålet om, hvorvidt denne arrestordre er forholdsmæssig, kan gøres til genstand for domstolskontrol i den udstedende medlemsstat, forud for eller samtidig med vedtagelsen af denne, men også på et senere tidspunkt, er de iboende krav om en effektiv domstolsbeskyttelse opfyldt (dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 69 og den deri nævnte retspraksis).

60 Det følger af denne retspraksis, at når en anklager, som er en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, med henblik på strafforfølgning udsteder en europæisk arrestordre, som er støttet på en national arrestordre udstedt af en dommer, indebærer overholdelsen af alle de iboende krav til en effektiv domstolsbeskyttelse, som er fastlagt i chartrets artikel 47, at betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, kan gøres til genstand for en domstolsprøvelse i den udstedende medlemsstat.

61 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at retten til en effektiv domstolsbeskyttelse som omhandlet i denne artikel 47 ikke kræver, at denne domstolsprøvelse kan udøves, inden den pågældende person overgives til udstedelsesmedlemsstatens kompetente myndigheder (jf. dom af 28.1.2021, Spetsializirana prokuratura (Meddelelse om rettigheder), C-649/19, EU:C:2021:75, præmis 79 og 80 samt den deri nævnte retspraksis, og af 30.6.2022, Spetsializirana prokuratura (Oplysninger om den nationale arrestordre), C-105/21, EU:C:2022:511, præmis 44).

62 Som den forelæggende ret har anført, fastslog Domstolen ganske vist i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 47 og 48), og kendelse af 22. juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 49), at en person, der er genstand for en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, skal have ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, inden vedkommende overgives til den udstedende medlemsstat, og dette i det mindste på et af de to beskyttelsesniveauer, der kræves i henhold til nævnte retspraksis, hvilket forudsætter, at der kan foretages en domstolskontrol enten med hensyn til den europæiske arrestordre eller med hensyn til den retsafgørelse, hvortil den er knyttet, før den europæiske arrestordre fuldbyrdes.

63 Domstolen fastslog således, at artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse af en person, mod hvem der er udstedt en europæisk arrestordre med henblik på strafforfølgning, ikke er opfyldt, når såvel den europæiske arrestordre som den retsafgørelse, hvortil den er knyttet, er udstedt af en anklagemyndighed, der kan kvalificeres som en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, men ikke kan gøres til genstand for en domstolskontrol i den udstedende medlemsstat før den

fuldbyrdende medlemsstats overgivelse af den eftersøgte (dom af 10.3.2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, præmis 60, og kendelse af 22.6.2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, præmis 54).

64 Som det fremgår af foregående præmis, skulle sidstnævnte krav imidlertid opfyldes i de sager, der gav anledning til den nævnte dom og den nævnte kendelse, på grund af fraværet af en dommers mellemkomst på et af de to beskyttelsesniveauer før denne overgivelse, eftersom både den nationale arrestordre og den europæiske arrestordre i disse sager var blevet udstedt af en anklagemyndighed, der var en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584.

65 Således som Domstolen udtrykkeligt bemærkede i præmis 51-54 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), fremgår det nemlig af dom af 12. december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg og Openbaar Ministerie (Anklagemyndighederne i Lyon og Tours) (C-566/19 PPU og C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, præmis 67-71), og af 12. december 2019, Openbaar Ministerie (Den svenske anklagemyndighed) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, præmis 46-53), at domstolsprøvelsen af forholdsmæssigheden af anklagemyndighedens afgørelse om at udstede en europæisk arrestordre ikke alene kan ske før, men også efter overgivelsen af den eftersøgte person, når der foreligger et sæt nationale procesretlige bestemmelser, der sikrer en dommers mellemkomst, så snart der udstedes en national arrestordre over for den eftersøgte og følgelig inden dennes overgivelse, og så meget desto mere, som denne dommer oven i købet foretager en vurdering af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed.

66 Kravet om, at domstolsprøvelsen af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, skal kunne foretages inden overgivelsen af den eftersøgte person, hvilket fremgår af præmis 47, 48 og 60 i dom af 10. marts 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), og af præmis 49 og 54 i kendelse af 22. juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509), er således alene og undtagelsesvis begrundet under bestemte omstændigheder såsom dem, der gjorde sig gældende i de sager, der gav anledning til denne dom og denne kendelse, hvor hverken den nationale arrestordre eller den europæiske arrestordre var blevet udstedt af en dommer. Når den ene eller den anden af disse arrestordrer er blevet udstedt af en dommer, kan denne domstolsprøvelse i overensstemmelse med den retspraksis, der er henvist til i nærværende kendelses præmis 59 og 61, derimod i givet fald finde sted efter denne overgivelse.

67 Det fremgår af Domstolens praksis, at en national ordning, hvorefter en europæisk arrestordre, som en anklagemyndighed, der er en »udstedende judiciel myndighed«, jf. artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, har udstedt med henblik på strafforfølgning, og hvis afgørelse ikke kan anfægtes ved en retssag inden overgivelsen af den eftersøgte, er støttet på en national arrestordre udstedt af en dommer, som ikke prøver betingelserne for udstedelse af den europæiske arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, følgelig er i overensstemmelse med de krav, der udspringer af chartrets artikel 47, for så vidt som der kan anlægges sag til prøvelse af betingelserne for udstedelse af den europæiske arrestordre før eller efter denne overgivelse.

68 Hvad sidste punkt angår skal det bemærkes, at Domstolen i præmis 72 i dom af 13. januar 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), nærmere bestemt fastslog, at hvis der ikke findes processuelle regler i udstedelsesmedlemsstaten for, at en domstol prøver betingelserne for udstedelse af en

europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, tillægger EU-retten en domstol i denne medlemsstat et kompetencegrundlag for at udøve en kontrol med gyldigheden af den europæiske arrestordre.

69 I den foreliggende sag fremgår det af de oplysninger, der er anført i forelæggelsesafgørelsen, at den græske anklagemyndighed som svar på den forelæggende rets spørgsmål har forklaret, at anklageren i egenskab af »udstedende judiciel myndighed«, jf. artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, kontrollerer overholdelsen af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, og at den dommer, der har udstedt den nationale arrestordre, der danner grundlag for den nævnte europæiske arrestordre, ikke foretager en sådan kontrol af den europæiske arrestordre, men blot sikrer sig, at den nationale arrestordre overholder betingelserne for sin udstedelse, navnlig dens forholdsmæssighed.

70 Efter den forelæggende rets bedømmelse kan det af disse oplysninger udledes, at hverken denne dommer eller nogen anden national domstol kontrollerer, inden den eftersøgte overgives, om betingelserne for udstedelse af den europæiske arrestordre er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

71 Det fremgår derimod ikke klart af forelæggelsesafgørelsen, om der ifølge græsk ret efter overgivelsen af den eftersøgte kan anlægges sag ved en domstol til prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed.

72 En sådan ordning fremstår således kun at være i overensstemmelse med de iboende krav til en effektiv domstolsbeskyttelse, som udspringer af chartrets artikel 47, såfremt en sådan retssag er mulig i udstedelsesmedlemsstaten, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve ved i givet fald i medfør af artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 at anmode den udstedende judicielle myndighed om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger.

73 Fuldbyrdelsen af den i hovedsagen omhandlede europæiske arrestordre, for så vidt som den er udstedt med henblik på strafforfølgning, bør derfor kun afslås, hvis der ikke kan anlægges en sådan retssag.

74 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at når en europæisk arrestordre er udstedt af en anklager, som er en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, med henblik på strafforfølgning og fuldbyrdelse af frihedsstraffe, er de iboende krav til den effektive domstolsbeskyttelse, som den eftersøgte har ret til, opfyldt, selv om denne anklagers afgørelse om at udstede denne europæiske arrestordre ikke kan undergives domstolsprøvelse i den udstedende medlemsstat inden overgivelsen af den pågældende, og selv om den nævnte europæiske arrestordre, for så vidt som den vedrører strafforfølgning, er støttet på en national arrestordre, som er udstedt af en dommer, som ikke har foretaget en prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, og hvis afgørelse ikke længere kan anfægtes før denne overgivelse, forudsat at det i den udstedende medlemsstat er muligt efter den nævnte overgivelse at anlægge en retssag, der garanterer prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre.

Sagsomkostninger

75 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

Artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,

skal fortolkes således, at

når en europæisk arrestordre er udstedt af en anklager, som er en »udstedende judiciel myndighed« som omhandlet i denne rammeafgørelses artikel 6, stk. 1, med henblik på strafforfølgning og fuldbyrdelse af frihedsstraffe, er de iboende krav til den effektive domstolsbeskyttelse, som den eftersøgte har ret til, opfyldt, selv om denne anklagers afgørelse om at udstede denne europæiske arrestordre ikke kan undergives domstolsprøvelse i den udstedende medlemsstat inden overgivelsen af den pågældende, og selv om den nævnte europæiske arrestordre, for så vidt som den vedrører strafforfølgning, er støttet på en national arrestordre, som er udstedt af en dommer, som ikke har foretaget en prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre, navnlig dens forholdsmæssighed, og hvis afgørelse ikke længere kan anfægtes før denne overgivelse, forudsat at det i den udstedende medlemsstat er muligt efter den nævnte overgivelse at anlægge en retssag, der garanterer prøvelse af betingelserne for udstedelse af en europæisk arrestordre.

Underskrifter